

Sygn. akt VII U 3283/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Popielińska

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2017 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy R. T.

przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w G.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania R. T.

od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w G.

z dnia 20 marca 2017 r. nr (...)

1. Oddała odwołanie;
2. zasądza od ubezpieczonego na rzecz pozwanego organu rentowego kwotę 120,00 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Monika Popielińska

Sygn. akt VII U 3283/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 20 marca 2017 r. Dyrektor Wojskowego Biura Eme w G. odmówił ubezpieczonemu R. T. podwyższenia podstawy wymiaru świadczenia z tytułu pełnienia służby na froncie podczas wojny lub w strefie działań wojennych z 6,5% do 7,5%. W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż zgodnie z przepisami art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz. 1037 j.t. ze zm.), dalej: ustawa, oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych (Dz. U. z 2011 r. nr 159 poz. 946), dalej: rozporządzenie, przy obliczaniu wysługi emerytalnej sumuje się poszczególne okresy o jednakowym procentowym wskaźniku, obejmujące lata, miesiące i dni – sumę dni zamienia się na miesiące przy przyjęciu pełnych 30 dni jako miesiąc, zaś sumę miesięcy zamienia się lata przy przyjęciu pełne 12 miesięcy za jeden rok. Wynika z tego, iż w końcowym podsumowaniu okresy niepełnych miesięcy nie są uwzględniane, z wyjątkiem okresach, o których mowa w art. 15 ust. 3 ustawy. Wnioskodawcy z tytułu pełnienia służby w strefie działań wojennych przez okres 1 roku i 26 dni podwyższono emeryturę wojskową o 6,50% tj. za okres 13 miesięcy. Załączone zaś przez wnioskodawcę te same dowody, które uprzednio złożył z wnioskiem o

ustalenie prawa do emerytury, nie stanowią podstawy do zmiany decyzji – pełnomocnik ubezpieczonego zastosował wyłącznie odmienną interpretację przepisów (k. 70-71 akt rentowych).

Odwołanie z 26 kwietnia 2017 r. od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony R. T., wnosząc o jej zmianę i podwyższenie podstawy wymiaru świadczenia o 1% z tytułu pełnienia służby w strefie działań wojennych do 7,50% w miejsce 6,50% oraz ustalenie świadczenia na 75% podstawy jego wymiaru, nadto o wyrównanie świadczenia emerytalnego za okres od wydania decyzji ustalającej prawo do emerytury tj. od dnia 18 grudnia 2013 r. (k. 2-7 akt sprawy).

W odpowiedzi z dnia 22 maja 2017 r. na odwołanie ubezpieczonego pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (k. 9 akt sprawy).

Żadna ze stron nie wniosła w pierwszym piśmie procesowym o przeprowadzenie rozprawy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony R. T., urodzony w dniu (...), w dniu 27 lutego 2017 r. złożył do pozwanego wniosek o zmianę decyzji z dnia 18 grudnia 2013 r. o zaopatrzeniu emerytalnym poprzez podwyższenie podstawy wymiaru świadczenia o 1% z tytułu pełnienia służby w strefie działań wojennych do 7,50% w miejsce 6,50%, jak również o wyrównanie świadczenia emerytalnego za okres od wydania decyzji ustalającej prawo do emerytury tj. od dnia 18 grudnia 2013 r.

okoliczność bezsporna, vide: wniosek ubezpieczonego o podwyższenia podstawy wymiaru świadczenia z dnia 27 lutego 2017 r. – k. 68-69 akt rentowych

Wnioskodawca od 01 grudnia 2013 r. ma przyznane przez pozwanego prawo do emerytury wojskowej.

Wnioskodawcy z tytułu pełnienia służby w strefie działań wojennych przez okres 1 roku i 26 dni – uwzględniając w tym podnoszone przez wnioskodawcę okresy służby tj. od dnia 14 stycznia 2003 r. do dnia 19 sierpnia 2003 r., od dnia 15 marca 2011 r. do dnia 12 czerwca 2011 r. oraz od dnia 07 lipca 2011 r. do dnia 27 września 2011 r. – podwyższono emeryturę wojskową o 6,50% tj. za okres 13 miesięcy.

Decyzja przyznająca emeryturę nie została przez ubezpieczonego zaskarżona odwołaniem i jest prawomocna.

okoliczność bezsporna, vide: decyzja pozwanego o przyznaniu prawa do emerytury wojskowej z dnia 18 grudnia 2013 r. – k. 39 akt rentowych, załącznik do decyzji wysługa emerytalna – k. 38 akt rentowych, wysługa emerytalna – k. 37 akt rentowych

Zaskarżoną w sprawie decyzją z 20 marca 2017 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu R. T. podwyższenia podstawy wymiaru świadczenia z tytułu pełnienia służby na froncie podczas wojny lub w strefie działań wojennych z 6,5% do 7,5%.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż zgodnie z przepisami art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz. 1037 j.t. ze zm.), dalej: ustawa, oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych (Dz. U. z 2011 r. nr 159 poz. 946), dalej: rozporządzenie, przy obliczaniu wysługi emerytalnej sumuje się poszczególne okresy o jednakowym procentowym wskaźniku, obejmujące lata, miesiące i dni – sumę dni zamienia się na miesiące przy przyjęciu pełnych 30 dni jako miesiąc, zaś sumę miesięcy zamienia się lata przy przyjęciu pełne 12 miesięcy za jeden rok. Wynika z tego, iż w końcowym podsumowaniu okresy niepełnych miesięcy nie są uwzględniane, z wyjątkiem okresach, o których mowa w art. 15 ust. 3 ustawy.

Wnioskodawcy z tytułu pełnienia służby w strefie działań wojennych przez okres 1 roku i 26 dni podwyższono emeryturę wojskową o 6,50% tj. za okres 13 miesięcy. Załączone zaś przez wnioskodawcę te same dowody, które uprzednio złożył z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury, nie stanowią podstawy do zmiany decyzji – pełnomocnik ubezpieczonego zastosował wyłącznie odmienną interpretację przepisów.

dowód: decyzja pozwanego o podwyższenia podstawy wymiaru świadczenia z dnia 20 marca 2017 r. – k. 70-71 akt rentowych

Ubezpieczony w niniejszym postępowaniu nie przedłożył nowych dowodów na okoliczność istnienia podstaw do podwyższenia podstawy wymiaru świadczenia z tytułu pełnienia służby na froncie podczas wojny lub w strefie działań wojennych z 6,5% do 7,5%.

okoliczność bezsporna

Powyższy stan faktyczny był w sprawie niesporny. Podstawą ustaleń były dokumenty zgromadzone w aktach WBE, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Sąd także nie znalazł podstaw by kwestionować ich prawdziwość i rzetelność.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie R. T. nie jest zasadne i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu wystąpiły przesłanki określone w art. 148¹ § 1 k.p.c., uzasadniające wydanie wyroku na posiedzeniu niejawnym, ponieważ po złożeniu przez strony pism procesowych i ostatecznym zajęciu stanowisk przeprowadzenie rozprawy okazało się niekonieczne. W szczególności Sąd miał na uwadze fakt, iż stan faktyczny w sprawie był niesporny, a w kwestii stosowania prawa strony zajęły stanowiska na piśmie.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była zasadność domagania się przez wnioskodawcę podwyższenia podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego (emerytury wojskowej) o 1% z tytułu pełnienia służby w strefie działań wojennych do 7,50% w miejsce 6,50% oraz ustalenia świadczenia na 75% podstawy jego wymiaru, nadto o wyrównanie świadczenia emerytalnego za okres od wydania decyzji ustalającej prawo do emerytury tj. od dnia 18 grudnia 2013 r. – a więc weryfikacja prawidłowości i zgodności z prawem spornej decyzji pozwanego z dnia 20 marca 2017 r., w ramach której organ odmówił realizacji w/w żądania.

Dla porządku wskazać należy, iż zasady ustalenia podstawy wymiaru emerytury z tytułu służby wojskowej reguluje art. 15 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz. 1037 j.t. ze zm.), dalej: ustawa.

Zgodnie z przepisami art. 15 ust. 3 w/w ustawy, emeryturę podwyższa się o 0,5% podstawy wymiaru za każdy rozpoczęty miesiąc pełnienia służby na froncie w czasie wojny lub w strefie działań wojennych. Jak przyjmuje judykatura, w przypadku służby w strefie działań wojennych każdy rozpoczęty miesiąc służby powoduje podwyższenie podstawy wymiaru świadczenia, niezależnie od tego, ile dni w tym miesiącu służba była pełniona, co nie stanowi naruszenia art. 15 ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. z 2013 roku, poz. 666) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych (Dz.U. z 2004 r. Nr 67, poz. 618 ze zm.) (wyroki Sądu Apelacyjnego w Białymstoku: z dnia 2 grudnia 2014 r., III AUa 898/14, oraz z dnia 29 października 2014 r., III AUa 756/14).

Z kolei § 4 ust. 1 punkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych (Dz. U. z 2011 r. nr 159 poz. 946), dalej: rozporządzenie, stanowi, że emeryturę wojskową podwyższa się o 0,5% podstawy wymiaru za każdy rozpoczęty miesiąc pełnienia służby w strefie działań wojennych w polskich kontyngentach wojskowych wydzielonych z Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej lub przez kierowanych do pełnienia służby w tej strefie z polskich przedstawicielstw wojskowych oraz polskich zespołów łącznikowych przy organizacjach międzynarodowych i międzynarodowych strukturach wojskowych albo bezpośrednio z organizacji międzynarodowych, międzynarodowych struktur wojskowych i obcych jednostek wojskowych.

Zgodnie zaś z treścią § 26 ust. 1 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 lutego 2012 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organów w sprawach zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz uprawnionych członków ich rodzin (Dz. U. z 2012 r. poz. 194), dalej: rozporządzenie wykonawcze, przy obliczaniu wysługi emerytalnej sumuje się poszczególne okresy o jednakowym procentowym wskaźniku, obejmujące lata, miesiące i dni. Sumę dni zamienia się na miesiące, przyjmując za miesiąc trzydzieści dni kalendarzowych. Sumę miesięcy zamienia się na lata, przyjmując pełne 12 miesięcy za jeden rok. W końcowym podsumowaniu okresy niepełnych miesięcy nie są uwzględniane, z wyjątkiem okresów, o których mowa w art. 15 ust. 3 ww. ustawy.

Jak wynika ze stanowiska pozwanego organu, mającego odzwierciedlenie w dokumentach akt WBE (k. 36-39 akt rentowych), wnioskodawcy z tytułu pełnienia służby w strefie działań wojennych przez okres 1 roku i 26 dni podwyższono emeryturę wojskową o 6,50% tj. za okresy służby tj. od dnia 14 stycznia 2003 r. do dnia 19 sierpnia 2003 r., od dnia 15 marca 2011 r. do dnia 12 czerwca 2011 r. oraz od dnia 07 lipca 2011 r. do dnia 27 września 2011 r. – łącznie zatem w oparciu o § 26 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego dokonując zaokrąglenia sumy tych konkretnie okresów w wymiarze 1 roku i 26 dni do 13 miesięcy. Powyższe oznacza, zdaniem Sądu Okręgowego, iż organ w tym zakresie kierował się brzmieniem w/w § 26 ust. 1 zdanie czwarte rozporządzenia wykonawczego z uwzględnieniem zapisu, że „w końcowym podsumowaniu okresy niepełnych miesięcy nie są uwzględniane” – jednakże błędnie pomijając dalszą część tego zdania, tj. „z wyjątkiem okresów, o których mowa w art. 15 ust. 3 ww. ustawy”. A zatem pozwany organ ustalił sumując wyłącznie konkretne okresy służby na froncie w czasie wojny lub w strefie działań wojennych ubezpieczonego (od dnia 14 stycznia 2003 r. do dnia 19 sierpnia 2003 r., od dnia 15 marca 2011 r. do dnia 12 czerwca 2011 r. oraz od dnia 07 lipca 2011 r. do dnia 27 września 2011 r.), iż wynosi ona 1 rok i 26 dni, po czym dopiero tak ustaloną już sumę w oparciu o art. 15 ust. 3 ustawy zaokrąglił w górę do pełnego miesiąca – uzyskując wynik 1 roku i 1 miesiąca, a więc 13 miesięcy, co w konsekwencji oznacza obliczenie wymiaru świadczenia z tytułu pełnienia służby na froncie podczas wojny lub w strefie działań wojennych na poziomie 6,5%. W powyższym zaś zakresie Sąd Okręgowy podziela stanowisko ubezpieczonego R. T., iż – w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, którym dysponował już organ przyznając mu emeryturę w grudniu 2013 r. – ustalenie wymiaru świadczenia z tytułu pełnienia służby na froncie podczas wojny lub w strefie działań wojennych winno odbyć się w sposób odmienny, skutkujący ustaleniem wymiaru świadczenia w tym zakresie na poziomie 7,5%. W oparciu bowiem o, cytowane wyżej, przepisy art. 15 ust. 3 ustawy w związku z § 4 ust. 1 punkt 2 rozporządzenia w związku z § 26 ust. 1 zdanie czwarte rozporządzenia wykonawczego, do ustalenia ubezpieczonemu wymiaru świadczenia z tytułu pełnienia służby na froncie podczas wojny lub w strefie działań wojennych należało uwzględnić nie tylko konkretne okresy służby na froncie w czasie wojny lub w strefie działań wojennych ubezpieczonego (od dnia 14 stycznia 2003 r. do dnia 19 sierpnia 2003 r., od dnia 15 marca 2011 r. do dnia 12 czerwca 2011 r. oraz od dnia 07 lipca 2011 r. do dnia 27 września 2011 r.) – ale, co wynika z § 26 ust. 1 zdanie czwarte rozporządzenia wykonawczego, pełne miesiące takiej służby. Zaliczeniu podlegać więc prawidłowo powinny okresy od dnia 01 stycznia 2003 r. do dnia 30 sierpnia 2003 r., od dnia 01 marca 2011 r. r. do dnia 30 czerwca 2011 r. oraz od dnia 01 lipca 2011 r. do dnia 30 września 2011 r. – co łącznie daje 1 rok i 3 miesiące, a więc 15 miesięcy. Powyższe obliczenie powoduje wzrost liczby miesięcy pełnienia służby o 2 miesiące, co w kontekście przelicznika 0,5% za każdy miesiąc (art. 15 ust. 3) oznacza, iż podstawa wymiaru świadczenia z tytułu pełnienia służby na froncie podczas wojny lub w strefie działań wojennych dla ubezpieczonego powinna zostać ustalona na poziomie 1 punktu procentowego wyżej niż to miało miejsce. Zasadnie więc wnioskodawca domagał się podwyższenia podstawy wymiaru świadczenia o 1% z tytułu pełnienia służby w strefie działań wojennych do 7,50% w miejsce 6,50%.

Jednakże, powyższe uznanie przez Sąd orzekający w niniejszej sprawie prawidłowości zastosowanych przez wnioskodawcę zasad obliczenia okresów pełnienia służby wojskowej nie daje jednak obecnie podstaw do weryfikacji wysokości świadczenia emerytalnego wnioskodawcy w sposób postulowany w świetle treści art. 32 ustawy.

Kwestie ponownego ustalania prawa do wojskowej renty rodzinnej reguluje art. 32 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, wobec czego art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie ma w tym wypadku zastosowania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2012 r., I UK 68/12). Z treści art. 32 ust. 1 ustawy (w brzmieniu obowiązującym od dnia 18 kwietnia 2017 r.) wynika,

decyzja organu emerytalnego ustalająca prawo do zaopatrzenia emerytalnego lub wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia ulega uchyleniu lub zmianie na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli:

1. zostaną przedstawione nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności faktyczne, które mają wpływ na prawo do zaopatrzenia emerytalnego lub wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia;
2. decyzja została wydana w wyniku przestępstwa;
3. dowody, na podstawie których ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe;
4. decyzja została wydana na skutek świadomego wprowadzenia w błąd organu emerytalnego przez osobę pobierającą świadczenie;
5. decyzja została wydana w oparciu o inną decyzję organu lub orzeczenie, które zostało następnie uchylone, zmienione albo stwierdzono jego nieważność;
6. decyzja została wydana z naruszeniem przepisów ustawy, w tym na skutek błędu organu emerytalnego lub na podstawie błędnie wystawionych dokumentów innego organu.

O ile w oparciu o wskazane wyżej rozważania stwierdzić należy, iż regulacja art. 32 ust. 1 punkt 6 ustawy – w kontekście wykazanego powyżej błędu organu rentowego mogłaby mieć zastosowanie w niniejszej sprawie przyjmując stan prawny obowiązujący na datę wyrokowania, to jednakże w świetle art. 32 ust. 4 cytowanej ustawy, z którego wynika, że uchylenie lub zmiana decyzji, o której mowa w ust. 1, nie może nastąpić, jeżeli od dnia jej wydania upłynął okres:

1. 10 lat - w przypadkach określonych w ust. 1 pkt 2-4;
2. 5 lat - w przypadkach określonych w ust. 1 pkt 1 i 5;
3. 3 lat - w przypadku określonym w ust. 1 pkt 6.

stwierdzić należy, iż upłynął już przywołany wyżej 3-letni termin – jako że decyzja przyznająca wnioskodawcy emeryturę wydana została w dniu 18 grudnia 2013 r. (k. 39 akt rentowych), zaś wniosek inicjujący niniejsze postępowanie złożył od dopiero w dniu 27 lutego 2017 r. (koperta – k. 65a akt rentowych). Obliczając więc termin z art. 32 ust. 4 punkt 3 cytowanej ustawy od daty wydania decyzji emerytalnej do daty złożenia wniosku –nie ma wątpliwości, iż upłynął już termin do sformułowania wniosku o zmianę decyzji.

Brak więc w ocenie Sądu podstaw do uchylenia lub zmiany decyzji z dnia 18 grudnia 2013 r. w oparciu o brzmienie art. 32 ustawy.

Analizując zaś treść wspomnianego art. 32 ust. 1 ustawy w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji emerytalnej (tj. 18 grudnia 2013 r.) czy też w dacie formułowania wniosku (tj. 27 lutego 2017 r.) – a więc wynikającym z Dz. U. z 2013 r. poz. 666 czy też Dz. U. z 2016 r. poz. 1037 – Sąd Okręgowy ustalił, iż nie stanowi on podstawy do weryfikacji prawomocnej decyzji emerytalnej z dnia 18 grudnia 2013r.

Z brzmienia art. 32 ust. 1 ustawy obowiązującego na datę wniosku i wydania zaskarżonej decyzji wynika, że prawo do świadczeń pieniężnych z tytułu zaopatrzenia emerytalnego lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej albo z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w tej sprawie zostaną przedstawione istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne albo ujawnione nowe dowody, istniejące w dniu wydania decyzji, nieznanne organowi, a mające wpływ na prawo do świadczeń albo ich wysokość. Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż w ustalonym stanie faktycznym po uprawomocnieniu się decyzji z dnia 18 grudnia 2013r. (co należy podkreślić na skutek jej niezaskarżenia przez wnioskodawcę prawidłowo pouczonego o terminie i sposobie wniesienia odwołania) nie zostało przez wnioskodawcę wykazane, aby zaistniały istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne czy też ujawniły się nowe dowody, istniejące w dniu wydania decyzji, nieznanne organowi, a mające wpływ na wysokość

emerytury wnioskodawcy. Jak wynika z akt sprawy wnioskodawca wnioski z dnia 27 lutego 2017 r. opierał na treści zaświadczenia nr (...) z dnia 30 września 2011 r. (k. 66 akt rentowych) oraz wyciągu z rozkazu dziennego nr Z-249 z dnia 30 grudnia 2003 r. (k. 65 akt rentowych) – zatem na dokumentach, których treść była znana pozwanemu i dysponował nimi w aktach rentowych już przy wydawaniu decyzji o przyznaniu prawa do emerytury wojskowej z dnia 18 grudnia 2013 r. (odpowiednio k. 19 i 10 akt rentowych). Treść ta także była znana wnioskodawcy. Załączone przez wnioskodawcę te same dowody, które uprzednio złożył z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury, nie stanowią zatem podstawy do zmiany decyzji w kierunku postulowanym przez stronę. Okolicznością taką niewątpliwie nie jest także zasięgnięcie w każdym czasie porady prawnej, po której strona poweźmie wątpliwość co do rzetelności obliczenia przysługującego jej świadczenia dokonanego przez organ rentowy. Prawidłowość tę dostrzegł także prawodawca dokonując nowelizacji przywołanego przepisu art. 32 ustawy, ograniczając dopuszczalność modyfikacji decyzji organu rentowego m.in. z powodu błędu organu do okresu 3 lat od daty wydania decyzji.

Reasumując, pomimo niewątpliwiej prawidłowości toku rozumowania wnioskodawcy co do sposobu obliczenia wysokości świadczenia emerytalnego z uwzględnieniem okresu pełnienia służby w strefie działań wojennych w świetle przywołanych wyżej regulacji rangi ustawowej brak podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji w kierunku postulowanym przez wnioskodawcę.

Mając powyższe na uwadze, na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z przywołanymi wyżej przepisami, Sąd Okręgowy w punkcie 1 sentencji wyroku oddalił odwołanie ubezpieczonego R. T. jako niezasadne.

W punkcie zaś 2 sentencji wyroku Sąd Okręgowy, kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 w związku z § 15 ust. 1-3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r. poz. 1804 w brzmieniu od dnia 27 października 2016 r.), zgodnie z wnioskiem pozwanego (k. 9 akt sprawy), obciążył ubezpieczonego R. T. jako stronę przegrywającą kosztami zastępstwa procesowego pozwanego organu w kwocie 120 zł, zasądzając je zgodnie z wnioskiem strony pozwanej zgłoszonym w odpowiedzi na odwołanie w żądanej wysokości, biorąc pod uwagę rodzaj i stopień zawilości sprawy, nakład pracy pełnomocnika oraz jego wkład pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia sprawy i dokonania jej rozstrzygnięcia.

SSO Monika Popielińska